

gren, der havde strejft hendes Vrist, saa at Sko-
baandet var gaaet op.

„Berolig Dem, min Frøken! Det er ikke
livsfarligt!“ trøstede Pateren, glad ved at være
bleven standset i sin Iver og faa Lejlighed til at
skifte Samtaleemne. „Tillad mig nu at være Deres
Læge og foretage en højst nødvendig Operation....
Sammenbindingen af disse to smaa Baand...“

„Ja Tak. Dersom De virkelig vil...“

„Det er mig en stor Ære, Frøken!“

Hans Velærværdighed var atter helt sig selv.
Han lagde sig ridderligt paa Knæ foran hende
midt paa Stien... og enten det nu virkelig var
paa Grund af hans smaa, tykke Fingres Ubehjælp-
somhed, eller fordi han saa længe som muligt
vilde nyde Synet af den smalle Kvindefod i den
fine Svikkelstrømpe... han laa en uendelig Tid
og famlede med Baandene uden Resultat.

Imidlertid blev Ragnhild opmærksom paa en
Skikkelse, der noget borte tegnede sig mørkt mod
den nu helt taagetilslørede Himmel... en skygge-
lignende Mand, som langsomt og med bøjet Hoved
vandrede ned over den yderste Skraaning bag det
høje, korsdannede Sømærke. Det var Emanuel.

„Binder jeg maaske for fast?“ spurgte Pateren,